

collita reduïda i per això mateix una extensió de cultiu molt limitada.

Com més enlaire, la precipitació aquosa és més elevada; a mida que anem enfilant-nos, la vegetació va modificant-se lleugerament; els castanyers enormes comencen a aparèixer, amb el seu fullam verd-clar, que destaca fortament del fosc de l'alzi-

Les vessants del Montseny són ondulacions gràcils que la seva mateixa continuïtat sense intermitències fa més remarcables i boniques...

nar; els faiços, que després seran tan abundosos, comencen a mostrar-nos les seves formes verticals, que s'enlairen al cel amb uniformitat absoluta.

Tots aquests arbres, però, no són tan alts ni tan espessos que no ens deixin albirar el panorama que de mica en mica descobrim. La ratlla de les muntanyes de la Costa, ja des de molt abans dels mil metres la tenim al davant en una extensa longitud; aquesta cadena muntanyosa que talment com una línia va vorejant el mar i àdhuc el mar mateix que, com una llenca de blau, serveix de fons al paisatge, els tenim als nostres ulls. Els pobles escampats per les valls ja es veuen diminuts des d'aquesta alçada; uns més petits que altres, naturalment, però semblen una florida de margarides entre la catifa del prat grandios de la plana.

De totes maneres, sense guaitar tan lluny, només mirant la nostra muntanya, que anem deixant sota nostre, ja és d'un efecte realment esplèndid. Les vessants múltiples del Montseny, que cap a la base són d'un relleu suau, estan replenes de bosc amb el to gris de les alzines; són ondulacions gràcils que la seva mateixa continuïtat sense intermitències fa més remarcables i boniques. A mida que anem pujant, els torrents que les separen s'esborren i desapareix aquesta multiplicat de carenes tan lleus per a donar lloc a les vessants importants de la muntanya. Com més amunt, el treball d'erosió de l'aigua ha estat més fort i els torrents són més profunds; les vessants, ja d'elles mateixes prou pendents, han esdevingut encara més dretes; l'aigua, si ha ajudat al treball de descomposició d'algunes roques i ha favoregut la transformació en terra cultivable, també, amb la seva força de transport, ha arrossegat moltes matèries cap a les valls que ha servit per ani-

vellar-les. Els torrents han anat enfondint-se, les vessants s'han tornat més pendents, les roques s'han descalçat i han quedat nues a la superfície. Hi ha aigües vessos d'aquests més verticals, on les roques emergeixen entre les brolles en una convivència i densitat absolutes. Hom no sabria dir, en veure el seu aspecte actual, si són els matolls que han nascut entre les roques o les roques s'han fet pas enmig dels matolls.

Les falgueres, que omplen el terreny de verdor, comencen a ésser abundantíssimes; els faiços s'han multiplicat extraordinàriament cap aquí, als 1.200 metres, on la pluviositat és més gran. Als volts de Santa Fe les fagedes tenen ja una real importància; hom conta, però, que anys enrera eren més extenses; la guerra europea, amb la valoració grandiosa de tots els materials, féu explotar tot el que podia tenir un preu de negoci, ben sovint sense preocupar-se de la repoblació per a impedir el seu exhauriment.

I entremig d'aquestes fagedes, damunt del llac, està l'hotel de Santa Fe amb el macís de Les Agudes que li serveix de fons. La capella, que encara es conserva, deuria ésser el què li donà el nom; l'hos-

I entremig d'aquestes fagedes, damunt del llac, està l'hotel de Santa Fe amb el macís de Les Agudes que li serveix de fons...

tal antic, ara transformat amb més luxe i en construcció moderna, seguint un estil tradicional molt escaient en aquest lloc, té una solidesa remarcable. Han emprat el granit en la façana, la pedra dura que només prop de Santa Fe comença a aparèixer en grossos blocs escampats. Cada latitud té el seu aspecte especial; als canvis de vegetació i de petrologia que s'observen tot pujant, cal afegir-hi els avets, que encara que en nombre poc important, comparat amb les altres espècies forestals, també aporten la seva taca negrenca al paisatge del Montseny. Es un paisatge matisat de manera gradual, que de mica en mica va transformant-se completament.

Les condicions geològiques especials i el seu aspecte climàtic (que en part depèn d'aquelles condicions) per la seva especial

situació, configuració i contextura, l'hi han donat aquesta varietat d'una transició una mica insensible i que li escau tan bellament. No és pas necessària una forta dosi de lirisme personal per a sentir tota la gràcia del panorama; la mateixa muntanya encomana l'alegria de la seva bellesa; amb la sentor fresca del fullam, la

Com més amunt, el treball d'erosió de l'aigua ha estat més fort i els torrents són més profunds

visió d'aquest bosc tan gemat, l'esquerperia de les roques i vessants i la grandiositat del Montseny, que demostra a cadascú la pròpia insignificància, us omple el cor d'aquesta poesia suau i punyenta alhora, que porta el mateix agredolç que les gràcies montsenyenes. Des d'aquí Santa Fe, el macís rocós de Les Agudes el veiem molt apropat; tan nu com és i prou espatat, no té un accés fàcil per la banda del Nord i de l'Est. Cal anar a cercar el coll que forma amb els altres turons de la serra, per a assolir una ascensió sense gaires dificultats. En aquest dia de sol i de calor, els de la colla excursionista de l'Agrupació de Granollers ja caminavem fadigats. Els tombs i retombs del camí, que passa quasi bé per la vall sense un alè d'aire que refresqui aquests sots de les vessants, és molt favorable al cansanci, sobre tot quan ja es porten algunes hores de camí. Sort que els faiços ens ombregen i ens priven bona part de la força del sol canicular.

La pujada regular ajuda a eixugar la gola; les cantimplores ens donen l'aigua que previsorament portem per a apaivagar la sed. Tanmateix, però, així que arribem a la Font del Briançó, una de les més gelades de les múltiples fonts que reguen el Montseny, ens apremem a tastar-la i a fer provisió d'aigua nova. A cada font la cantimplora queda plena per a possibles contingències; amb el sac d'esquena proveït i amb l'aigua per a calmar la set, un excursionista té ànims per a totes les empreses. Mig per esport, mig per desig de contemplar la Naturalesa, té un al·licient de lluita contra els elements que li dificulten l'accés als turons de més alçada.

Nosaltres també continuem la ruta. Enfront nostre, en l'aiguavès oposat, un avertar ens dóna una mica la gràcia dels paisatges pireneus. Per ajudar a la il·lusió